

презъ месецъ май, когато орлитъ мжтятъ. Тогава англичанинътъ предложи 12 наполеона за две орлета, написа адреса на единъ женевски търговецъ, свой познатъ, който щѣлъ да му услужи и препрати орлетата. На Франсоа даде 2 наполеона капаро, а останалитъ 10 наполеона щѣлъ да ги даде търговеца срещу дветъ орлета. Мариана и азъ бѣхме забравили за англичанина, когато презъ пролѣтѣта, Франсоа, като се прибираще една вечеръ ни каза:

— Намѣрихъ орлово гнѣздо.

Ние изтрѣпнахме при тѣзи думи, макаръ и обикновенни, защото не веднажъ ги бѣхме вече чували.

— Кжде е то, го запитахъ азъ.

— На скалистия връхъ, отговори Франсоа.

Старецътъ тежко вдигна ржка и посочи презъ прозореца:

— Това е оня голѣмъ връхъ, обвитъ въ снѣгъ.

Три дена следъ това, Франсоа излѣзе, както обикновенно, съ карабината си. Изпратихъ го на стотина крачки, защото азъ пъкъ отивахъ въ града и щѣхъ да се върна следъ два дена. Мариана ни следѣше съ погледъ отъ кжщния прагъ. Франсоа се обърна, сбогува се отдалечъ съ Мариана и сви въ боровата гора, догдето ходихме днесъ. Настана вечеръ, но Франсоа не се прибра, както бѣ обещалъ. Това, обаче, не обезпокоило Мариана, защото той често преспиваше въ планината.

— Не, тате, лъжешъ се, прекъсна го вдовицата. Всѣкога, когато Франсоа закѣсняваше, азъ се много безпокоехъ. А оная вечеръ, като че обвзета отъ зло предчувствие, бѣхъ по-развълнувана отъ всѣки другъ пътъ. Пъкъ и тебе те нѣмаше; а Фиделъ, когато Франсоа не бѣ взелъ, заминалъ презъ деня да го търси. Надвечеръ и снѣгъ бѣ прохвърлилъ, а вѣтрътъ бѣ студенъ и страшенъ. Гледахъ пламъцитъ въ огницето, и тѣ ми показваха зло. Всѣки мигъ изтрѣпвахъ, страхувахъ се, а сама не знаехъ отъ що. Воловетъ въ обора и тѣ бѣха неспокойни; ревѣха, като че вълкъ бѣха усѣтили. Изведнѣжъ чухъ, че нѣщо трѣсна задъ менъ. Като се обърнахъ, видѣхъ огле-